

2 QUARTOS

VIATJE.

2 QUARTOS

CADA VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICH MES CUHENT QUE UN VITXO

Administració, Tarascó, 4, 1.

La martxa del general.

Després de la parada que ab tants bombos y campanillas se celebrà lo dimecres de la senmana passada, en la que lo general volgué etxà el resto, com s'acostuma a dir, res mes notable que sa martxa a las Provincias Vascongadas, que puga ocupar la primera cámara del Ponton.

Aquí devia tenir remordiments d'haver malmés la campana de Gracia. Segons sabem per personas ben informadas, en las horas de dormir, ell se revolcava pel llit com si dalt de la capsellera sentís lo rach... rach... d'aquella valenta que s'havia sublevat al crit de «¡Abaix las quintas!»

Nos referma en aquesta creencia, la dimissió que de la creu de Gracia ha presentat. ¡Oh modestia! dirán los qui no 'l coneguin. Mes nosaltres que per desgracia l'hem conegut no podrém menos que esclamar: «¡Com se coneix que no la mereixia!»

La martxa del general regoneix de mes a mes un altra causa. Ell savia que nosaltres haviam fet un ponton, savia que 'l buscavam, no podia ignorar que 'l trobariam, y está clar, en aquets casos lo millor, es posarhi terra de per mig, si es que un se vol evitar lo mal gust de anar a menjar ranxo.

En aixó ha fet lo que nosaltres mes de tres vegadas. Al olorar que se 'ns buscava, jadedu Barcelonal mé 'n vaig cap al Putxet, y allí ben reservat, qui 'm necessiti que vinga.

Nosaltres donchs, aplaudim lo determini del general, y tant-de-bò que en lo del

atach de Gracia hagués mostrat tanta prudencia!

Nosaltres lo varem veure guillar. Encaire que teniam ordre de portarlo al ponton, lo vam deixar anar, perque... vaja lo que es a mí quan vaig pujar a la central, pera anarmen a la emigració, pera anarmen al Putxet, m'hauria fet molt poca gracia que m'haguessin vingut a trencar lo fil de la grua.

Anava vestit de paisà. Arriba a l'estació y 'l carril lo xiula.

Hi ha gent que no troban mes que xiulets per tot arréu hont vagin. A la mateixa classe partany lo bailari Damato... sabéu? Aquell del teatro Talia.

Pren un bitllet de primera, perque aixó de ser general ja es de una mica de lujo, y no 's creguin pas los meus lectors que al fer un viatje puguin anar a gossos.

Donchs com dich, pren lo bitllet; uns quans companys de glorias y fatigas l'acompanyan, se passeja pel saló tot atufantse la barba y 'l carril xiula que xiula.

Sona una campana, 's gira esporuguit pensantse que era la de Gracia, se convens al últim que es la que avisa als viatjers la martxa del tren; s'obra la porta del saló y com un aucell quan l'hi obran la gabiá, ó un republicà quan l'hi obran la presó, surt corrents. Dessobre la plataforma encaixa ab sos companys, puja a n' al vagó, y aixis que hi es, la locomotora, com si estés possejida de un sentiment de horror, arrenca a fugere, com diria un xicot de Figueras que coneix, arrenca a fugere, lo mateix que jo que una vegada que 'm buscavan, vaig vestirme de

capellá perque no 'm coneguessin y al veurem de semblant manera disfrassat y ab un vestit tan negre, fugia de mí mateix, horrorisat, corrent com un boix per los carrers.

—Ja es fora, ja es fora, esclamo, millor es aixó que no pas que l'hagués portat a n al ponton. Si fos a n al ponton seria dintre y... en fi millor es aixó, millor es aixó....

¡Com corria 'l carril!... Semblava un Hamp... ¡oh! ¡Es que 'l general es molt terrible!

Barcelonins ¿no aplaudiu la méva conducta? ¿No es vritat que es millor que se 'n haja anat? Donchs lo comandant de aquest ponton me diu que nó... Y en que diriau que funda la seva tossuneria? En que haventlo portat a nostre ponton, a las horas d'ore ja 'ns hauriam pogut retirar per richs. Diu que a dos quartets lo viatje, hi hauriam guanyat moltes pessetas. Tant sols per la estranyesa haurian vingut la gent, com a pluja menuda. Los propietaris de Gracia, las familias dels que varen morir tocats per las balas dels campanars, tots los que ell havia agafat, en Patxot, en Millé, en Lopez... que 'ns hauria fet venir a molta gent, a Mister Hume... ¿com redimoni podian faltarhi?

¿No es vritat que té rahó lo comandant? Pero... vaja... questió de interès; jo no m'hi fico. Y may me penediré de haverlo deixat marxar, perque sò republicà, y la méva doctrina es perdonar las ofensas rebudas; y ademés perque de generals com lo que vá tirar bombas a Gracia, *Liberanos Domine.*

MOSEN BORRÀ.

Ranxo.

EN LA LLOTJA.

—Sit, sit, ¿qué no firma l' exposició pera que 's coroni a n' en Montpensier.

—Perque 'l'assin rey... eh?...

—Sí, home, sí. Tota persona d' ordre deu firmarla.

—Tingui; ja está... *Mario Copdepuny.*

—Ola Mario ¿D' hont vens?

—De firmar l' exposició.

—¿Tu?... Y donchs que t' has ressellat?... Sembla impossible. Tu que érats mes republicà que 'n Terradas... Vaja per veuren no hi ha com viurel...

—Escolta ¿sabs aquella cansó que diu:

*Massimiliano
non te fidare?...*

—Sí...

—Donchs lliga caps y veurás com lo bon casador si vol fer forrolla ha de parar la llosa. Ja veurás deixalhi caure. Si 'l gat pogués fer olor de formatje no faria mes que cridar a las ratas. Ja m' entens.

—Mira si t' entench, que are mateix vaig a firmarla. L' espectacle de clavar un rey a fora y de trencar las coronas dels escuts, si un no se 'l prepara, no 'l pot veure cada dia... Ja veurá deixim la ploma... Tinga... *Anton Jatespero.*

—Diu que 'ls unionistas están esmolant las armas per tirarse a n' al carré y fer rey a Don Cain III.

—Digalshi que vingán que aquí 'ls esperém; a cops de taronja los derrotarem.

—En Sagasta s' ha fet montpensierista.

—Jo crech que 's faria gos, si arribés a estar segur de que 'l hi haguessin de donar la bola. Quan té rabia mossegaria a n' al seu pare.

—En Gaminde ha fet dimissió de la creu del mérit militar.

—Al últim se va convence de que era una creu de gracia y 's va donar vergonya de portarla.

—De aquí en endavant s' haurá de dir «Molta por y molta vergonya».

—Ja son aquí 'ls bufos.

—Qui son aquesta gent?...

—Ha vist may lo batalló de'n Capdevila, vulgo de tomatech?...

—Sí, señor.

—Donchs una cosa per l' estil: los uns son bufos en lo teatro del Prado Catalan, y bufos son los altres en lo teatro dels aconteixements.

—Per quin fi fou criat l' home?

—Per anar a la Carraca, ser soldat y pagar contribucions.

—Y aixis es com serveix a Deu?...

—Sí, pare; al deu de 'ls progresistas.

—Ja prompte s' proclamará la infalibilitat del Papa; diuhens que ab aqueix motiu los pares del Concili escoltarán l' himne de Riego tot mentantse un plat de sopa boba.

—Un infelis ja tip de treballá

No tenia ni capa ni menjá.

Y renegant de Deu y d' aqueix mon

Desesperat va ferse polisson,

Ofici que per cert bastant li prova,

Perque te bona taula y capa nova.

Baix lo domini d' un Govern tan topo,

Hasta per ser felis s' ha de ser drogo.

—No es de la policia vosté?...

—Pera servirlo.

—Dons vingui que aquí baix hi ha lladres.

—No vagi depressa; ja 'ls trobarem.

—Es que son republicans.

—Correm, correm... que no s' escapin!

—Parlant de Governació, digué un andalus d' aram:

—Jo soch ministre del ram;

(y a fé tenia rahó).

Y un burleta que passá,

tot seguit li preguntá:

—¿A quan venen lo porró?

—¿Qué estudias?

—Algebra superior.

—¿Quina carrera vols seguir?

—La de Estat-Major ó qualsevol altre cos militar.

—¿Y per aixó t' trencas lo cap estudiant matemáticas?... Cá, home, cá... Ja veurás: a casa tinch una prempsa vella, que ja no 'm serveix; vina a ensejarte cada dia, y quan la linguis feta a trossos, molt bé t' poden donar lo grau de subtenent!

—Dit y fet: als pochs mesos havia ingressat en lo anomenat cos, y mes endavant fou tant lo que 's distingí en una molt forta sarracina, que li penjaren al pit la creu de mérit... militar.

—¿Com es que hi ha tantas mossas que 's deixan festejar pels militars?...

—Perque com l' ofici de las donas es demanar, ja buscan lo dia que sentne viudas, podran demanar caritat.

—Jo conech un progressista vell que tingué fe ab los generals de la Revolució; que esperá fundar després d' aqueixa una monarquia que a tots nos fes felissos; que defensant lo tribut de sang redimí als quintos per caritat, y del qui un article publicat a la Crónica, y una carta dirigida a Espartero foren las bonas obras. Diguinme are si aqueix bon senyor no mereix lo cel... encare que no mes sigui per lo manso.

Los buscons.

—Contan que sigles enllá Dógenes buscava un home y encare que sembli broma visqué molt, y no 'l trobá.

—Contan que temps a veni dirán, y no será bola que en esta terra espanyola altre tant va succehi.

—Puig busca un embaixador un rey, a qui 'l trono dar, y 'l pobre no pot trobar ni un rey, ni un emperador.

—Mentre un altre que enrahona l' espanyol, tal com ho fan los *Monsieurs*, corra buscant per son front una corona.

—Per veure si los seus fins l' embaixador pot lograr, tot es anar y tornar, dar farteris y festins.

—Y l' altre per lo mateix llensa l' or, ven als parents, y ad *flourum* nombraments de tota clase espedeix.

—Mes la sort qu' es capritxosa y ho podria bé acabar, fentlos un dia trobar, en que no 's trobin se gosa.

—Y aixis com los pals de canya voltant la devanadora, ó bé 'ls dos matxos que a l' hora rodea la cinia de Espanya,

Segueixen igual camí cridanse corona y rey, y vegin, no hi ha remey, no 's poden aconseguir.

—Oh, y no 's pensin que aquets sols de Diógenes la llanterna pogués servir. La moderna historia dels espanyols,

Parlará de un borratxó que véu, pero may la trova, la lluna, no dintre un cova, dintre un cubell de vi bó.

—Y de un mano que, venuda la vergonya, y fent lo mut va buscant com un perdut per lo Congrés la perduda.

—Mes també dirá l' historia que si no varen trobar lo que anavan a buscar de Espanya per honra y gloria,

Van trobar, l' un un pebrot, l' altre un mico, un morralet lo tercer, y un gros xiulet aquell *prim* que 'u mata tot.

—Y a més de tot aquest moble en lloch de lo que buscavan lo que menos s' esperavan, una tonyina del poble.

—Lo qual lector, si reparas los caurá que ni pintat, sols per haverse ficat en camisas d' onze varas.

Mes ranxo.

—¿Sabria dirme quans cops hem rebut los espanyols desde que varem donar lo cop de Setembre?

—Quans no l'hi puch dir; pero lo que si puch dir, que ja 'ns hem tornat masells.

—Te faig saber que ja pago contribució.

—Quan guanyas al mes?

—Vint y cinch duros.

—Donchs ja ets tot un home.

—No, encare no, que ab tot y tenir mes barba que 'n Rixero y pagar contribució, no tinc l'edat per poder votar.

—Ah, tens rahó! Lo pagar no es tant d'homes com lo votar contra 'ls que cobren.

—Un cipayo m'ha desafiat.

—¿A gánivel?

—Cá. A beure.

—Donchs no t'emboliquis, perque perdries.

Una bona nova als carlins de Barcelona.

Una fulana del carrer Nou que fa las cartas, ha pronosticat que la senyora de 'n Carlets tindria un noy, lo qual axis com en Prim va naixe vestit, naixerá ab corona y ceptre.

Y encare, encare, pero aixó no 'u assegura, diu que potser naixi á cavall.

L'Espanya dels Borbons, era l'Espanya sens honra.

Vingué 'l Setembre de 1868, y l'Espanya sens honra se convertí en Espanya con honra.

Are be, ¿Sabrian dirme vostés al que está en deute Espanya de la seva honra?

Jo crech, y aixó ho dich posantme las mans al pit, que por lo molt que la veig honrada, ha de haver sigut afavorida de molts honradissims subjectes.

Pero m'acut una idea. ¿Perque sent tant honrada aquesta senyora, no pot trovar un rey, (y aixó que aquets no son gayre escrupulosos) que la vulga per muller?

Are m'acut també la resposta: Com que tothom hi menja... jo tampoch la pendria per esposa.

Fa pochés dias, en un poble del Camp de Tarragona, predicava un rectó en lo mes de Maria de la següent manera:

—¿Sabéu perque no plou? ¿Sabéu perque en lo poble hi ha tantas malalties? ¿Sabéu perque apujan lo catastro? Donchs la culpa de tot la té la premsa, aqueixa premsa impia que converteix lo mon en una clavaguera. No, no tindreu pau ni felicitat; no tindreu moral ni religió; no menjaréu pá, com los burros no podran menjar palla y las tabernas no vendrán ví, perque res de aixó se fa sense cullitas y las cullitas no vindrán, per que Deu farà que no ploqui mentres de aquesta manera se publiquin idees impies que son lo desquiciament de la societat, (aquí se equivoqué 'l pobre home.) Germans carissims, odieu la mort aquesta premsa qu' es causa de tolas las vostras calamitats y desgracias.

Exaltats los feligresos per la predica del rectó surten alborotats de l'iglesia odiant de mort á la premsa, y creyent sencillament que aca-

bant ab ella acabarian ab tots los seus mals.

—Anem á cremarla, esclaman los uns.

—Aygua ras y fora, diuhen los altres.

—Si, si, anemhi, anemhi, cridan tots.

Aquella nit hi havia en lo poble gran alborot: fins se diu si l'arcalde doná part al governadó per que hi enviés foras pera sofocar l'insurrecció.

A la matinada hi arribava una companyia de cipayos... quan encare fumejavan las quadras de la premsa del oli...

—No, m' dirian perque 'ls esbirros de la capeta blava ab giras vermelles, los de la gorra de galó daurat y bastó d'espasi, son tots castellans.

—Perque no hi há catalans que vulguin fer papers tan baixos.

—¿Qué groch está senyor Jordil? ¿Qué té alguna cosa?...

—Un susto al cos.

—¿Qué pot ser no pot pagar la contribució?... ¿Qué se li ha calat foch á casa?... ¿Qué li han demanat punyal en má los diners ó la vida?...

—Es que m'han dit que m' semblo á 'n Montpensier, y com are tractan de ferlo rey, y cada dia hi han mes descamisats...

—Rahó té d'estar espantat... Pasihohe, pasihobé... (No m' embolico).

—¿Qué vá anar l'altre dia á la Rambla de las Flores?...

—Hi vaig tots los diumenges.

—No, home, no vull dir aixó.

—Y donchs qué?

—Si vá veure ab aqueix titol una sarsuela de 'n Pitarra.

—Si, senyor: per cert qu' encare m' fa mal l'ull de una flor que m' hi va tocar. ¿Com ne tirarent tantas... Quinas costums!...

—No, n' digui mal, que alló es mol bó. Tenir al públich badallant per espay de tres quarts d'hora ab una obra sense argument, ni tipos, ni xiste, ni sentit comú, cosas son aquestas que no las fa sino en Pitarra.

—Té molta rahó, se pot aixó comparar á la bullanga de las quintas, que no havent hi ningú va durar cinch dias.

Un que com jo 's diu Anton

Vá dirme, fet una fiera:

—¿Tens un arma ben certera

Que m' tregui al instant del mon?...

—Home no siguis tan gat,

Val mes que t' fassis cipayo.—

Y respongué 'l meu tocayo:

—No estich tan desesperat.

—¿En que se semblan en Pitarra y 'n Bumbum?

—En que l' un no faria res per un entorxat. que l' altre no 'n fes per un aplauso.

—Avuy tinc fins á la vora de trenta graus.

—¿Que pot ser es ja capitá general?...

—No, senyor; soch lo termómetro.

—Per menos d' un cipayo ploraria.

—¿Y aixó, que se li ha mort la dona?

—Es que ja no tenim en Gaminde, éll, que 'ns feya regidors á nosaltres la gent d' ordre!.. Ji, ji, ji!

CORRESPONDENCIAS PARTICULARES.

Senyor comandante de Lo Ponton.

Puerto-Rico, Maig de 1870.

Molt senyor meu: Permetim que li escriga la primera carta parlantli de la arribada del general Baldrich. Ja crech que 'ls catalans esperan ab ansia saber noticias de un senyor tant ressaltat. Donchs bé: arriba aquí l'altre dia, vestit de general, ab un vit de bou á las mans, y un xiulet penjat al coll. Per cridar als ajudans, xiulava. Aixó mogué una gresca de mil dimonis, tant que al arribar la nit s' armá una serenata... ¿de qué diriau? de xiulets.

Ell, amable, que per aixó se pinta sol, sortí als balcons de la capitania y feu un discurs mitj catalá, mitj castellá, que no pogué menos de sorprendre 'ns.

«Puerto-riqueños, digué; ja soy aquí. Jo no sé pas cuando me 'n tornaré; pero, siga hoy, siga mañana, l' obsequio que me habeis donado aquesta noche, quedará marcadu en mi corason y en mis entranyas de soldadu. Jo he venidu per orden de 'n Joanet, del queneral Prim. Me ha encomenadu que 'us mandés, y haig de mandarvos. Ja quedareis contentus de mí, perque per tot arreu donde he anadu, me estiman. A Tarrasa... al campu de Tarragona... vaja... ¡Viva la llibertat.»

L'hi faltaren las paraulas. ¡Pobre Baldrich! Sortí de la llibertat, que sinó no sabia com sortir.

De tolas maneras ell volgué fer un punt dels seus, convidant als que li davan la serenata. Allá 's begué ab porró. Si haguessiu vist quantas camisas van tacarse... y aixó que á n' aquí las bugaderas van molt caras.

Allá feu un altre discurs, en lo qual nos digué que ell no sabia parlar, que no més entenja en donar cop de sabres, y signant lo porró digué «en una palabra: señores, jo soy mas catalan que el porron.»

Lo que mes estranyesa l'hi ha causat, es lo gran número de negres, que com s' acostuma á dir, l' han caigut á l' ull. Diu que prepara un bando manant que s' escatin la cara, que ell no vol tractar ab gent pintada ab fum d'estampa.

També té l'inten de crear un cos de cipayos. Ja ha enviat algun telégrama perque l'hi envihi un caixó de oficials dels que sobran del batalló de 'n Targarona, que diu que s' vol soldre.

En una paraula, senyor comandant, en Baldrich es actualment l'alegria de Puerto-Rico. En las tertulias se 'l disputan, perque es una cosa que xoca veure á un home tant formal y tant de gresca. Se sembla á n' al meu noy, á qui 'ls reys l'hi van portar un vestit de general y que ab tola la serietat fa unas criaturadas tan ignocentas y en una actitud ten serial... Vaja, un altre dia l'hi donaré mes noticias.

Està a punt de matjar lo corréu, y temo que la present no hi arribi a temps. Mes m'estimo que 'n sápigam poch que no pas gens.

Son afectisim.—Z.

Mes ranxo per varia.

—No 'm fá gens estrany que 'ls cipayos fassin traveta en la taberna.

—Home, perquè?

—Perque son *quefe* natural, que es ó ha sigut en Rivero, es molt aficionat a l'azarop de pámpol.

Tot bon subordinat segueix l'exemple de son superior.

Se tracta de donar lo títol de invicte a la vila de Tarrassa, per las proesas dutes a cap per los monárquichs de la mateixa, contra la bandera del club dels republicans.

Està molt posat en ordre; no son menos los monárquichs de allí que 'ls que varen guanyar la creu del mérit militar, fent callar la campana de Gracia a canonadas.

Lo general Esquerrá vol abordar la qüestió monárquica.

A nosaltres se 'ns figura que lo que vol abordar, es una altra cosa.

Si fossem municipals, ja que aborda, l'hi donaríam la bola.

En Rivero ha ofert un gat a 'n Figuerola pera exterminar las ratas que 's passejan impune per las arcas de la Hisenda espanyola.

Per si no 'n sabian, lo senyor Rivero te uns gats, que ni 'ls inglesos.

¿Saben las tres flors de liri que hi havia al bell mig de l'escut real de Espanya en temps dels Borbons?

Donchs están a punt de ser substituïdas. Sí, senyors, sí; serán substituïdas per duas orellas de ruch.

¿No és vritat que será curiós coneixe al rey que 'ns las porti?

De la *Correspondencia de Espanya*:

Lo duch de Montpensier fa temps que porta a la butxaca la felicitat dels espanyols.

Aquesta té la forma de una trena de canem molt ben treballada, de uns set ó vuyt pams de llargaria.

Sols espera per fèrnosla coneixe, que l'hi regalem un cetro pera lligarla al cap de munt, a istil de xurriacas, y... arri, borriquetal...

La funció que varem anunciar en lo número passat, que devia celebrarse en lo *Teatro nacional ó de la miseria*, en la que déyam que s' presentaria un progresista menjantse criaturas, acaba de tenir lloch a Madrid.

Molta es la quitxalla que ha desaparegut de casa seva. Fet y fet, la canalla es un menjar que

's fón a la boca, y com los progresistas ja comensan a ser vellutats, s'afanaran a menjar.

Los taberners están firmit una esposició perque no 's suprimixin un dels batallons de 'n Targarona, alegant per rahó que s' haurian de tancar la meytat de las tabernas.

Ja era de esperar una determinació tan patriótica.

També 's diu que 'ls sombreroers ne firman una altra, demanant que 's suprimixin aquells barrets que duhen los soldats de cert batalló d'aquesta plassa; y s' apoyan en que ningú 'ls compra sombreros de aquella forma.

Ja 'ns ho temiam.

Remitit.

Sr. Comandant del Ponton.

Molt senyor meu: Encare que no tingui lo gust de coneixerlo, com suposo que vosté será persona de alguna autoritat, fassin lo favor de tancar per alguns dias dintre del seu barco al autor de la *Rambla de las flors*, y lo sentit comú tindrà aixó mes que agrairli. Per molt menos se n' hi han dut a d' altres.

¿Voldrà darnos a entendre, lo senyor Pitarrá, qu' alló es un quadro de costums de Barcelona? Jo que passejo molt per allí, may he vist que s' hi jugui a amagar mans ni que s' hi fassin patons; que tingan que darse bofetadas als senyors per son atreviment; que s' amaguin los promesos dintre las tanlas; que las floristas deixin sos puestos per que un altre canti una cansó, y en fi tot aquell munt de cosas que tant sols passen al cap de l' autor.

¿Y aquell sereno ó guarda bosch, per que no sabem lo que és, d' hont se l' ha tret?

Vaja, senyor Pitarrá, que pintant quadros de costums com *La Rambla de las flors*, y aquell altre de temps enradera que crech que n' diu *Lo rovell del ou*, los forasters podrian creure que Barcelona sols se compon d' estranyesas. Afortunadament quan venen quedan convensuts de que tant sols es una broma que vosté ha volgut fer al bon sentit.

Grègam, senyor comandant, fassi lo que l' hi demano, y pot ser escarmentat en Pitarrá no 'ns torni a fer cap mes de aquestas bromas, que ja comensan a ser pesadas.

Avans d' acabar, fassin lo favor de dir també al senyor Vilar, que aquella americana final, hi está allí bastant si us plau per forsa.

Com espera que no l' deixarà desairat, l' hi dona per endevant las gracias.

Un barceloní.

Telegramas.

MADRID.

Lo duch de Montpensier s' ha fet fer una corona de paper daurat. S' ha mirat al mirall y ha esclamat: *«Sacre nom de Dieu! je samble un roi!»*

Los unionistas s' han fet arribar un caixó de focs artificials pera solemnizar son coronament, pero se 'ls hi ha calat foc y tot s' ha malmés. Alguns d' ells han perdut las orellas y altres los

ulls, per ço no hi venhen, ni hi sentan.

En Joanet está animat de ferne una truita de tots plegats. Ja ha comprat la payella que té de fer servir.

En Madós y 'ls esparteristas están acabantse de menjar la carbassa del avi. Han sembrat las llavors y 'ls ha nascut un manifest que publican tots los periódichs.

Ja han arribat los tomátechs que s' tirarán pel cap los diputats en la sessió del dia nou, de la que segons s' asegura res de nou ne surtirá, ni las casacas dels pares de la patria per mes novas que se las possin quan hi vagin.

ROMA.

La mort anava decidida a matar al Papa, Aquest al véurela l' hi ha dit que era infalible, y se n' ha tornat a donar comple a Déu, advertintli que de tolas las maneras vindrá prompte a tornarli la resposta.

Avuy s' ha donat arrós, ab pollastre a n' als suavos.

PARÍS.

Avuy han vacunat al Emperador, y 'l pobre plorava d' alló mes. Se l' hi ha hagut de donar un babó per ferlo callar.

La votació del plebiscito ha fet naixe la verola. Si are los al fer diu tot lo mon, votariam no.

A la cuyna de las Tullerias s' ha descubert una ampolla de sal fumant. S' han agafat a tots los cuyners. De la sumaria de la causa resulta que la volian tirar a l' escudella, encare que tots dibuen que era per netejar las rajolas.

Al costat de l' ampolla hi havia una paperina de pansas ab mistos. Se n' ha donat a una rata y s' ha mort tot desseguida.

L' Emperador cremat ha resolt no menjar may mes res. Tota la Fransa ha deixat anar un jahl de satisfacció. Creu tothom que s' morirá de fam.

Los músichs ensenjan la marselesa, y 'ls sastres fan gorro-frigis.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Funció monstua a benefici dels turrionistas.—Primer: Sinfonia de platerets. Segon: La comedia titulada «La sessió del dia nou.» Títols dels actes: primer: «Lo rey.» Segon: «No mes hi ha en Montpensier.» Tercer: «No serveix.» Quart: «Y donchs qui?» Quint: «Pleguém gavias.» Intermedi. Polka titulada «Los caragirats,» música d' un mestre de minyons. Estreno de la pessa en un acte titulada «Quina pasterada que havém fet!» Y finalment «Can-can,» en que la Espanya ab honra s' aixecará 'l vestit jugant lo tot pel tot, declarantse partidaria de tothom que l' hi compri unas botinas, ja que la pobre va descalsa.

Entrada: Atenent a que no corra ja moneda de la bona, se deixarà entrar per una pessa de mig ral de aquellas falsas.

TEATRO NACIONAL.—Funció per avuy.—Sinfonia de timbals, cornetas y tiros de fusells inglesos y trabuchs.—Estreno de la hermosa comedia titulada: *Ells han alsat la llebra y nosaltres l' hem agafada.*—Títols dels actes.—1. Republica; hont ets?—2. Ja vinch.—3. Vina, vina, vina.—4. ¿Que 'm demaneu?—5. ¡Viva!... No s' podrá acabar la funció perque s' proclamará la república federal.

Entrada libre, si 'u permet lo temps.

Imprenta de M. Gonzalez, Puerta Nueva, 39.—1870.